

Hovedsigtet, som vi kan tilslutte os, er at indføre det princip, at et enkelt eller nogle få dokumenter med en forlænget tilgængelighedsfrist i en aktpakke ikke kan spærre for adgangen til aktpakkens øvrige dokumenter. Dette hovedsigtet i regeringens forslag kan vi tilslutte os. Afvejningen mellem åbenhedshensynet og beskyttelseshensynet skal altså i princippet for fremtiden finde sted i forhold til det enkelte dokument.

En sådan konkret afvejning dokument for dokument vil naturligvis stille skærpede krav til sagsbehandlingen i forbindelse med anmodninger om arkivadgang. Vi må jo forudsætte, at afvejningen hverken bliver sjuksket eller afstedkommer urimeligt lange sagsbehandlingstider. I det lys er det ganske fornuftigt at indføre tidsfrister for sagsbehandlingen. Det er formentlig også uundgåeligt, at der så i hvert fald i en periode må afsættes flere midler til en intensiv ret nedklassificering.

Af samme grunde finder vi det i Venstre positivt, at der er taget skridt til at indhente det ikke helt ubetydelige afleveringsefterslæb, der er opstået via den fremrykkede afleveringsturnus, som indgår i den såkaldte resultatkontrakt mellem Kulturministeriet og Statens Arkiver.

Indtil det er indhentet, er det imidlertid i tråd med intentionerne bag 1992-loven at indføre bestemmelser, der sikrer, at afleveringsefterslæbet ikke hindrer offentlighedens adgang til relevante arkivalier. Venstre kan derfor støtte forslaget om, at adgangen til endnu ikke afleverede arkivalier skal ske efter i princippet samme regler som dem, der gælder for det afleverede materiale.

Venstre giver altså tilsagn om medvirken i et konstruktivt udvalgsarbejde med det formål at fremme hovedlinjerne i ministerens forslag, herunder forslaget om at indsætte en revisionsbestemmelse. I et dynamisk, demokratisk samfund er det fornuftigt, at spørgsmålet om offentlighedens indsigt i og adgang til Statens Arkiver løbende diskuteres.

Vi er dog ikke klar til i dette øjeblik som ministeren at proklamere, at en sådan revision skal føre til en generel nedsættelse af tilgængelighedsfristerne fra 30 år til 25 år. Det synes vi er for tidligt. Venstres stillingtagen til det spørgsmål vil afhænge af erfaringerne med den nye lov, sådan som de vil blive samlet op af det Tilgængelighedsudvalg, hvis fortsatte eksistens vi kan tilslutte os.

Og så skal jeg i øvrigt til slut bemærke, at det er hr. Lars Løkke Rasmussen, som på Venstres vegne vil føre disse drøftelser i udvalget. Jeg er vikar for ham på denne talerstol.

Torben Rechendorff (KF):

Der er jo ikke noget mærkeligt i, at den nye arkivlov, der så dagens lys i 1992, allerede nu trænger til en justering. Både sagsmængden, den nye teknik og dobbeltkravet om beskyttelse på den ene side og åbenhed på den anden side samt ønsket om bevaringen gør det jo sikkert nødvendigt med relativt korte mellemrum at kigge arkivloven efter i sømmene – rent bortset fra, at det i 1992 var forudsat, at loven skulle revideres i indeværende samling.

Når vi taler om åbenhed, som jo er et nøgleord i det lovforslag, ministeren har lagt på bordet, ved vi jo alle sammen, at så går det i denne sammenhæng ud på at nå længst muligt, men selvfølgelig ikke kun det. Beskyttelseshensynet vejer også tungt, og noget afhængigt af, hvad det er for sager, vi taler om, og hvad det er, der skal beskyttes, vejer beskyttelseshensynet vel endog tungere end åbenhedshensynet.

Også Det Konservative Folkeparti mener, at det var en betragtelig landvinding, da Folketinget i 1992 nedsatte tilgængelighedsfristen fra 50 år til 30 år, og vi kan i den konservative folketingsgruppe tilslutte os, at fristen fastholdes på de 30 år.

For så vidt angår en stor del af materialet ville vi såmænd gerne have bevæget os lidt længere, men vi tager det til efterretning og synes også, det er fornuftigt at se på sagen igen om fire år. Jeg har det lidt ligesom hr. Bertel Haarder, at når talen er om revisionen, så synes jeg, vi skal se på revisionen til sin tid og først da tage stilling til, hvordan loven skal revideres, og ikke lægge os fast i dag. Men igen: Vi vil gerne nå længst muligt.

Indtil vi når så langt, glæder vi os over ministerens forslag om fremover at fokusere på det enkelte dokument og ikke som nu på hele sagen, eller som det så kunstigt hedder: sagslægget. Vi er godt tilfredse med, at der sker den ændring, at et enkelt dokument eller et par dokumenter altså ikke kan spærre for, at man får lejlighed til at dykke ned i selve sagen.

Så er vi ligesom ministeren bekymrede over det meget betydelige afleveringsefterslæb. Det siger sig selv, at søger en forsker eller for den sags skyld en almindelig borger adgang til arkiver i overensstemmelse med 30-års-reglen, så er